

ske, at den traadte fejl og kom ind paa det strafbares Omraade. Den meget ærede Ordfører betonede stærkt, at der i Lovforslaget, saaledes som det er affattet, staar Upartiskhed, og at det kun var Upartiskheden i Afgørelsen, man ikke maatte angribe. Jeg skal gøre opmærksom paa, at paa dette Punkt er der ikke nogen som helst Forandring fra det oprindelige Lovforslag til det, som Udvalget med den ærede Ordfører som Talsmand anbefaler; Upartiskhed staar akkurat det ene Sted som det andet. Angaaende 2det Stykke af Lovforslaget § 1 fremhævede den meget ærede Ordfører, at Ordene: Skade eller Ulempe for den danske Stat, var udgaaet, og at dermed var vundet større Klarhed. Deri giver jeg den ærede Ordfører Ret, men det er ogsaa en ikke ubetydelig Skærpelse af Lovforslaget, som derved finder Sted, men jeg har for øvrigt intet at indvende derimod.

Det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) kan jeg ganske slutte mig til, naar han ved Slutningen af sine Ræsonnementer over, hvad der under de nuværende overordentlige Forhold var tilladelige Ytringer overfor en fremmed Nation, saa stærkt indskærpede Pressen at vise Forsigtighed med Hensyn til at udtale sig nedsættende om en fremmed Nation og fremhævede, at man maatte regne med en ekstraordinær Ømtaalelighed hos de krigsførende Nationer under de nuværende Forhold. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at ingen kan i Virkeligheden vide, hvor let det venskabelige Forhold mellem en neutral Stat og en krigsførende Nation kan sættes over Styr under de nuværende ekstraordinære Forhold. Derfor er sikkert det bedste Raad, man kan give et neutralt Folks Presse, dette: ikke at tale nedsættende om nogen af de krigsførende Nationer, om Nationerne, om deres Hære, om deres Soldater, om deres Krigsførelse o. s. v. Tavshed paa dette Omraade vil neppe blive misforstaaet af nogen af de krigsførende Magter. Den neutrale Stats Holdning skal være dikteret af Hensynet til en klog Varetagelse til dets egne Interesser, og den skal ikke blande sig i de krigsførende Landes Forhold for at fordømme den ene Part eller rose den anden. Det hører til en gennemført Neutralitet, at ogsaa Pressen holder sig neutral overfor de krigsførende Magter, og derfor er jeg glad ved, at 2det Stykke i Paragraffen har faaet den Affattelse, det nu har faaet, idet det giver en meget vid Adgang for Regeringen til at gennemføre en neutral

Holdning fra Pressens Side. Det ærede 1ste kongevalgte Medlem skildrede, hvorledes hans Opfattelse af Ophidselse var, og sagde, at det var en Skrivemaade, som var egnet til at fremkalde eller oparbejde en fjendtlig Stemning her i Landet overfor en eller flere af de krigsførende Nationer, men naar det ærede Medlem gør sig til Talsmand for, at der skulde indsættes Ordet „Had“ i § 1, 2det Stykke, er han ikke i sin Slutning i Overensstemmelse med sin egen Begrundelse, thi efter det ærede Medlems egen Begrundelse skulde der ikke staa Had alene, der skulde staa det, som der staar nu, Ophidselse overhovedet til enhver Art af fjendtlig Stemning. Der kan være mange andre Former derfor end just Had, man kan forhaane en fremmed krigsførende Nation saaledes, at det er egnet til at fremkalde Foragt eller blot Ringeagt for den, og en saadan Skrivemaade vil i lige saa høj Grad være i Strid med den ligelige Neutralitet som en Skrivemaade, der var egnet til at fremkalde Had. At indsætte Ordet Had vil kun være en ganske specifik Vejledning med Hensyn til, hvorledes det skulde forstaaes, det vilde kun være et Eksempel paa en af de Maader, paa hvilke en fjendtlig Stemning kan gøre sig gældende, det vil derfor bringe Uklarhed, og Domstolene maatte uvilkaarlig spørge sig selv, hvilken Betydning dette Ord kunde have. Jeg maa derfor meget fraraade, at det sættes ind, det er i alt Fald overflødigt. I § 2 foreslaas 1. November 1916 ændret til 1. Januar 1916; mod denne Ændring har jeg intet at indvende. Hvis Forudsætningen for denne Lovgivning er bortfaldet inden 1. Januar 1916, vil Loven dog til den Tid være ophævet ved kongelig Anordning, og hvis det, naar vi kommer henimod 1. Januar 1916, beklageligvis kan forudses, at Forudsætningen for denne Lovgivning vedbliver at eksistere, idet der vedblivende er Krig i Europa i tilnærmelsesvis lige saa stort Omfang som nu, maa Ministeriet naturligvis til den Tid foreslaa en Forlængelse af Loven. At vi saa inden et langt Tidsrums Forløb kommer til igen at overveje denne Lovgivning, har jeg intet at indvende imod. Den Del af Pressen, som skal aves ved denne Lovgivning, har maaske netop allerbedst af, at der ikke er saa længe til, at vi skal overveje denne Lovgivning igen i Rigsdagen. Saa vil det have vist sig, om Uviklingen har været en saadan, at disse Bestemmelser er tilstrækkelige, eller om Omstændighederne har nødvendiggjort en skarpere Lovgivning paa dette Omraade,